

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΖΩΗ» ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

ΠΑΤΡΟΣ ΜΑΞΙΜΟΥ, ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ!

Συνέβη εις Μπαρναούλ Ρωσίας

Ήμουν άθεη. Έβριζα τό Θεό πολύ καί φοβερά. Ζούσα μέσα στή ντροπή καί τήν πορνεία καί ήμουν πνευματικά νεκρή στή γη. Όμως ο ελεήμων Θεός δέν άφησε νά χαθώ, αλλά μέ οδήγησε στή μετάνοια κατά τόν εξής θαυμαστό τρόπο.

Τό 1962 είχα καρκίνο καί ήμουν άρρωστη επί τρία χρόνια. Αλλά δέν τό έβαλα κάτω· εργαζόμουν καί έκανα θεραπεία σέ γιατρούς, ελπίζοντας νά βρω τήν υγείά μου. Τούς τελευταίους έξι μήνες είχα αδυνατίσει πολύ, σέ σημείο πού ούτε νερό μπορούσα νά πιώ. Μόλις έπινα λίγο, αμέσως τό έκαμνα μετό. Τότε μέ πήγανε στό Νοσοκομείο όπου, επειδή ήμουν πολύ δραστήρια, κάλεσαν από τή

Μόσχα έναν Καθηγητή και απεφάσισαν να με χειρουργήσουν.

Μόλις όμως άνοιξαν την κοιλιά μου, αμέσως πέθανα. Η ψυχή μου βγήκε από το σώμα, και στεκόταν ανάμεσα σε δύο γιατρούς. Μέ μεγάλο φόβο και τρόμο κύτταζα την αρρώστια στο σώμα μου. Ολόκληρο το στομάχι και τα έντερα ήταν προσβλημένα από τον καρκίνο. Στεκόμουν και αναρωτιόμουν, γιατί είμαστε δύο; Ιδέα δεν είχα, ότι υπάρχει και ψυχή. Οι άθεοι μας δίδασκαν, ότι δεν υπάρχει Θεός και ψυχή, και ότι αυτά είναι επινόηση των παπάδων, για να ξεγελάνε το λαό και να τον κρατάνε σε φόβο για κάτι που δεν υπάρχει.

Μου έβγαλαν έξω όλα τα εντόσθια, και αναζητούσαν το δωδεκαδάκτυλο. Αλλά εκεί υπήρχε μόνο πύον. Τα πάντα ήτανε κατεστραμμένα· τίποτε δεν υπήρχε υγιές. Τότε είπαν οι γιατροί: «αυτή δεν έχει με τί να ζήσει». Όλα τα έβλεπα με μεγάλο φόβο και τρόμο, αλλά και πάλι συλλογιζόμουν: «Πώς και από πού είμαστε δύο, σώμα και ψυχή; Πώς γίνεται να στέκομαι όρθια και συγχρόνως να είμαι ξαπλωμένη»;

Οι γιατροί τότε ξαναέβαλαν μέσα όπως-όπως τα εντόσθιά μου. Είπαν, το σώμα μου να δοθεί στους νέους γιατρούς για διδασκαλία, και το μετέφεραν στο νεκροφυλάκειο. Πήγαινα κι εγώ κοντά τους, αλλά όλο απορούσα και σκεφτόμουν: «πώς και από πού είμαστε δύο»; Εκεί με άφησαν σκεπασμένη με ένα σεντόνι ως το λαιμό.

* * *

Ύστερα βλέπω, ότι ήρθε ο αδερφός μου μαζί με το μικρό μου γυιό, τον Αντρούσκα, που ήταν έξι χρόνων. Ο γυιός μου πλησίασε το σώμα μου, με φίλησε στο κεφάλι, και άρχισε να κλαίει λέγοντας: «Μαμά, μαμά, γιατί πέθανες; Είμαι ακόμα μικρός, κι εγώ πώς θα ζήσω χωρίς εσένα; Πατέρα δεν έχω, και σύ πέθανες»! Εγώ τότε τον αγκάλιασα και τον φίλησα, αλλά αυτός δεν αισθάνθηκε τίποτε.

Ούτε μέ είδε, ούτε μέ πρόσεξε· μόνο κύτταγε τό νεκρό μου σώμα.
Έβλεπα επίσης, ότι καί ο αδερφός μου έκλαιγε.

Έπειτα μέ μιάς βρέθηκα στό σπίτι μου. Εκεί είδα πού ήρθε η πεθερά μου, από τόν πρώτο μου γάμο, η μητέρα μου καί η αδερφή μου. Τόν πρώτο μου σύζυγο τόν εγκατέλειψα, επειδή πίστευε στό Θεό. Τότε άρχισε η διανομή των πραγμάτων μου. Εγώ ζούσα πλούσια καί μέ πολυτέλεια· αλλά όλα μου τά πράγματα τα απέκτησα μέ αδικία καί πορνεία.

Η αδερφή μου άρχισε να αφαιρεί τά πιά ωραία από τά πράγματά μου, ενώ η πεθερά ζητούσε, νά αφήσει κάτι καί στό γυιό μου. Αλλά η αδερφή μου δέν έδινε τίποτε. Μάλιστα κοροΐδευε τήν πεθερά μου λέγοντας, «αυτό τό παιδί δέν είναι από τόν γυιό σου· καί σύ δέν του είσαι τίποτε». Ενώ αυτές εμάλωναν γιά τά πράγματά μου, είδα γύρω μας διαβόλους-σατανάδες νά χορεύουν μέ χαρά. Ύστερα βγήκαν έξω και έκλεισαν τό σπίτι. Η αδερφή μου πήρε μαζί της ένα μεγάλο μπόγο μέ πράγματα δικά μου.

* * *

Αφού συνέβησαν όλα αυτά, βρέθηκα ξαφνικά στόν αέρα καί βλέπω νά πετώ, όπως μέ τό αεροπλάνο. Αισθάνομαι ότι κάποιος μέ συγκρατεί καί ότι υψώνομαι όλο καί πιά πολύ. Βρέθηκα πάνω από τήν πόλη μου, η οποία σέ λίγο χάθηκε από τά μάτια μου και απλώθηκε σκοτάδι. Έπειτα άρχισε νά έρχεται φώς, πού ήταν πάρα πολύ δυνατό καί δέ μπορούσα νά τό κοιτάξω. Μέ έβαλαν πάνω σέ μία μαύρη πλάκα πλάτους ενάμιση μέτρου.

Έβλεπα μία κοιλάδα μέ πλούσιο πράσινο χορτάρι, καί κάτι πολύ χοντρόκορμα δέντρα μέ πανέμορφο ποικιλόχρωμο φύλλωμα. Ανάμεσα σέ αυτά τά δέντρα υπήρχανε σπίτια, καί μάλιστα καινούργια όλα, αλλά δέν είδα ποιό ζούσαν μέσα. Σκέφτηκα, πού νά βρίσκομαι άραγε; Αν είμαι πάνω στή γη, τότε γιατί δέν υπάρχουν

επιχειρήσεις ή εργοστάσια ούτε άλλα κτίρια; γιατί δέν υπάρχουν δρόμοι, ούτε συγκοινωνίες; Τί μέρος είναι τούτο χωρίς ανθρώπους, καί ποιός τέλος πάντων νά ζεί εδώ;

* * *

Λίγο πιό πέρα είδα νά περπατάει μία ωραία ψηλή γυναίκα μέ βασιλικά φορέματα, κάτω απ' τά οποία φαίνονταν τά δάχτυλα των ποδιών της. Περπατούσε τόσο ανάλαφρα, πού κάτω απ' τά πόδια της δέν λύγιζε ούτε τό χορτάρι. Καί κοντά της πήγαινε ένας νεαρός, πού τό ύψος του έφτανε ώς τούς ώμους της. Αυτός έκρυβε τό πρόσωπό του μέ τά χέρια του καί έκλαιγε πολύ πικρά παρακαλώντας γιά κάτι, αλλά δέ μπορούσα νά ακούσω γιά ποιό λόγο. Σκέφθηκα ότι θά είναι ο γυιός της, καί μέσα μου διαμαρτυρήθηκα, γιατί δέν τόν λυπάται καί δέν του εκπληρώνει τό αίτημα. Αυτός έκλαιγε καί θρηνούσε, αλλά εκείνη δέν του εκπλήρωνε τήν αίτηση.

(Σημείωση: Από όλα φαίνεται, ότι αυτός ο νεαρός ήταν ο φύλακας Άγγελος της γυναίκας, πού διηγείται τό γεγονός. Καί φανερώνει, τό πόσο οι άγιοι Άγγελοι φροντίζουνε γιά μάς καί τίς ψυχές μας, χωρίς εμείς νά τό βλέπουμε).

Όταν αυτοί μέ πλησίασαν, ο νεαρός έπεσε μπροστά στά πόδια της καί άρχισε μετά οδυρμών νά τήν παρακαλεί εντονώτερα καί νά της ζητάει κάτι. Εκείνη τότε του απάντησε, αλλά εγώ δέ μπόρεσα νά τήν καταλάβω. Όταν ήρθανε κοντά μου, ήθελα νά τήν ερωτήσω, πού βρίσκομαι;

Αλλά εκείνη τή στιγμή η γυναίκα σταύρωσε τά χέρια της, ύψωσε τά μάτια πρós τόν ουρανό καί είπε: «Κύριε, πού θά πάει η ψυχή αυτή έτσι όπως είναι»; Εγώ έτρεμα, καί μόλις τώρα κατάλαβα ότι είχα πεθάνει, ότι η ψυχή μου βρισκότανε στόν ουρανό καί τό σώμα μου έμενε στή γη. Τότε άρχισα νά κλαίω καί νά οδύρομαι,

οπότε ακούω μιά φωνή νά λέει: «Επιστρέψτε την στή γή για τίς αγαθοεργίες του πατέρα της». Καί άλλη φωνή απάντησε: «Βαρέθηκα τήν αμαρτωλή καί διεφθαρμένη της ζωή. Ήθελα νά τήν εξαφανίσω από προσώπου της γής χωρίς μετάνοια, αλλά μέ παρεκάλεσε γι' αυτήν ο πατέρας της. Δείξτε της όμως τό μέρος, όπου άξιζε νά πάει».

* * *

Αμέσως τότε, χωρίς νά τό καταλάβω, βρέθηκα στήν κόλαση. Εκεί άρχισαν νά έρπουν μέχρις εμένα φοβερά πυρακτωμένα φίδια μέ μακριές γλώσσες, πού ξερνούσανε φωτιά καί άλλες σιχαμερές βρωμιές. Η δυσωδία ήταν αβάσταχτη. Αυτά τά φίδια τυλίχτηκαν γύρω μου. Ταυτόχρονα παρουσιάσθηκαν ξαφνικά καί σκουλήκια, χοντρά όσο τό δάχτυλο, μέ ουρές πού κατέληγαν σέ βελόνες καί άγγιστρα. Αυτά έμπαιναν σέ όλα μου τά ανοιχτά μέρη, στά αυτιά, τά μάτια, τή μύτη κλπ· έτσι μέ βασάνιζαν, κι εγώ κραύγαζα μέ φωνή δυνατή. Αλλά εκεί δέν υπήρχε από πουθενά ούτε έλεος ούτε βοήθεια.

Εκεί είδα καί μία γυναίκα, πού πέθανε από έκτρωση. Μόλις παρουσιάσθηκε, άρχισε νά ζητάει έλεος από τόν Κύριο. Ο Οποίος όμως της απάντησε: «Εσύ, όσο ήσουν στή γή, δέν μέ αναγνώριζες· σκότωνα τά παιδιά μέσα στήν κοιλιά σου· κι επί πλέον έλεγες στους άλλους: “δέν πρέπει νά γεννάτε παιδιά· τά παιδιά είναι περιττά”. Όμως για μένα δέν είναι περιττά, διότι τά πάντα τά ρυθμίζω εγώ».

Καί σέ μένα ο Κύριος είπε: «Εγώ σου έδωσα τήν αρρώστια για νά μετανοήσεις, αλλά εσύ μέ έβριζες ως τό τέλος της ζωής σου. Δέν μέ αναγνώριζες, καί γι' αυτόν τό λόγο ούτε κι εγώ σε αναγνωρίζω. Όπως έζησες στή γή χωρίς Κύριο Θεό, έτσι θά ζήσεις κι εδώ».

* * *

Μετά απ' αυτά, ξαφνικά όλα άλλαξαν. Η βρώμα χάθηκε, καθώς και ο δυνατός οδυρμός. Ένοιωσα πώς πέταξα, και είδα τήν Εκκλησία μου πού κορόϊδευα. Άνοιξε η πύλη, και βγήκε ο Ιερέας ντυμένος στά άσπρα. Στεκόταν μέ σκυμμένο τό κεφάλι, και κάποια φωνή μέ ρώτησε, «ποιός είναι αυτός»; Εγώ απάντησα, «ο Ιερέας μας». Και η φωνή συνέχισε: «Εσύ έλεγες πώς είναι χαραμοφάης, αλλά αυτός είναι ποιμένας πραγματικός, διότι δέν είναι μισθωτός. Γνώριζε πώς, αν και κατά τόν βαθμό είναι μικρός, ένας συνηθισμένος ιερέας, όμως υπηρετεί εμένα. Μάθε ακόμη και τούτο· αν δέν σου διαβάσει αυτός τήν ευχή της εξομολογήσεως, εγώ δέν θά σέ συγχωρήσω».

Τότε άρχισα νά παρακαλώ: «Κύριε, γύρισέ με στη γή· έχω ένα γυιό μικρό». Και ο Κύριος απάντησε: «Ξέρω ότι έχεις ένα γυιό μικρό, και είναι κρίμα γι' αυτόν». «Κρίμα», είπα κι εγώ. Κι Εκεϋνος συνέχισε: «Εγώ σας λυπάμαι όλους, και μάλιστα τρεις φορές. Σας περιμένω όλους, πότε θά ξυπνήσετε από τό αμαρτωλό σας όνειρο, νά μετανοήσετε και νά συνέλθετε».

Τή στιγμή αυτή εμφανίστηκε πάλι η Μητέρα του Θεού, πού νωρίτερα τήν αποκαλούσε «γυναίκα», και πήρα τό θάρρος νά τήν ερωτήσω: «Υπάρχει εδώ σέ σας Παράδεισος»; Και αντί για απάντηση, ξαναβρέθηκα στην κόλαση. Τώρα ήτανε χειρότερα από ό,τι τήν προηγούμενη φορά.

* * *

Έτρεξαν οι δαίμονες ολόγυρά μου κρατώντας καταλόγους και, δείχνοντας τά αμαρτήματά μου, φώναζαν: «Εσύ εμάς υπηρέτησες, όσο ήσουνα στη γή». Άρχισα νά διαβάζω τά αμαρτήματά μου. Όλα μου τά έργα ήτανε γραμμένα μέ μεγάλα γράμματα, και ένοιωσα φόβο τρομερό. Από τά στόματά τους έβγαινε φωτιά. Οι

δαίμονες μέ χτυπούσανε στό κεφάλι. Πάνω μου έπεφταν και κολλούσαν πυρακτωμένες σπίθες από φωτιά και μέ έκαιγαν.

Γύρω μου ακούγονταν θρήνος φοβερός και πολλών ανθρώπων κοπετός. Όταν η φωτιά δυνάμωνε, έβλεπα γύρω μου τά πάντα. Οι ψυχές είχαν όψη φοβερή· ήτανε σακατεμένες, μέ τεντωμένους λαιμούς και πρησμένα μάτια. Μου έλεγαν: «Είσαι υποχρεωμένη να ζήσεις μαζί μας. Όπως εσύ, έτσι κι εμείς· όταν ήμασταν στή γή, δέν αναγνωρίζαμε τόν Θεό, Τόν βρίζαμε και κάναμε κάθε κακό, πορνεία, υπερηφάνεια και άλλα, και ποτέ δέν μετανοήσαμε. Όσοι αμάρτησαν αλλά μετάνοιωσαν, εκκλησιάζονταν, προσεύχονταν, ελεούσαν τούς φτωχούς και βοηθούσαν όσους βρίσκονταν σε ανάγκη ή κακοτυχία, αυτοί είναι εκεί ψηλά». Εγώ πανικοβλήθηκα από τά λόγια αυτά. Μου φαινόταν ότι βρισκόμουνα στήν κόλαση ολόκληρη ζωή, κι αυτοί μου λένε ότι θα ζήσω μαζί τους αιώνια.

* * *

Μετά απ' αυτό εμφανίστηκε πάλι η Μητέρα του Θεού, και απλώθηκε παντού τό φώς. Οι δαίμονες τράπηκαν σε φυγή και οι ψυχές, πού βασανίζονται στήν κόλαση, άρχισαν να κραυγάζουν ικετεύοντας για έλεος: «Ουράνια Βασίλισσα, μή μας αφήνεις εδώ». Ή φώναζαν: «Μητέρα του Θεού, καιγόμαστε και δέν υπάρχει ούτε σταγόνα νερό».

Εκείνη έκλαιγε! και μέσα από τό κλάμα έλεγε: «Όσο ζούσατε στή γή, δέν μέ αναγνωρίζατε, ούτε μετανοούσατε για τίς αμαρτίες σας στόν Υιό μου και Θεό σας. Κι εγώ τώρα δέν μπορώ να σας βοηθήσω, δέν μπορώ να παραβώ τήν απόφαση του Υιού μου. Βοηθώ μόνο αυτούς, για τούς οποίους παρακαλούν οι συγγενείς και για τούς οποίους προσεύχεται η αγία Εκκλησία». Ύστερα απ' αυτό εμείς αρχίσαμε να υψωνόμαστε, ενώ αποκάτω έφταναν ως εμάς κραυγές γοερές: «Μή μας αφήνεις, Μητέρα του Θεού».

Ξαναβρέθηκα πάνω στην ίδια πλάκα, ενώ γύρω μου ήτανε σκοτάδι. Η Μητέρα του Θεού σταύρωσε πάλι τά χέρια της, ύψωσε τά μάτια πρὸς τά πάνω, καί ἄρχισε νά προσεύχεται λέγοντας: «τί νά κάνω μ' αυτήν; πού νά τήνε βάλω»; Τότε μιά φωνή απάντησε: «αφήστε την από τά μαλλιά στή γή». Καί η Παναγία ἔφυγε ἡσυχά από μιά μισανοιγμένη πόρτα, πίσω από τήν οποία δέν ἔβλεπα τίποτε.

Ἐπειτα φάνηκαν δώδεκα ἄμαξες χωρίς τροχούς· κινούνταν αργά, κι εγώ τίς ακολουθούσα. Η Μητέρα του Θεού εἶπε, ὅτι η δωδέκατη ἄμαξα δέν ἔχει πάτο. Φοβόμουν νά καθήσω σ' αυτήν, ἀλλά Εκείνη μέ ἔσπρωξε ἀπ' αυτήν καί βρέθηκα πάνω στή γή.

* * *

Μετά ἀπ' αυτό συνήλθα, κι ενσυνείδητα πλέον στεκόμουνα καί κύτταζα. Η ώρα ἦταν μιάμιση μεσημέρι. Μετά ἀπό κείνο τό φῶς πού εἶδα στόν ουρανό, ὅλα πάνω στή γή μου φαίνονταν ἄσχημα. Δέν μου ἄρεσε πού ἦμουνα στή γή, ἀλλά καί τί νά κάνω; Εἶπα μόνη μου στήν ψυχή μου: «τώρα πήγαινε μέσα στό σῶμα σου»!

Τότε βρέθηκα στό νοσοκομείο, καί πήγα στό ψυγείο ὅπου φύλαγαν τά πτώματα. Ἦτανε κλειστό, ἀλλά μπήκα χωρίς ἐμπόδιο, καί εἶδα ἐκεῖ τό νεκρό μου σῶμα. Τό κεφάλι μου ἦταν γυρισμένο λίγο πρὸς τά πλάγια, ἐνῶ η μέση μου πιεζόταν ἀπό ἄλλα σῶματα νεκρῶν του ψυγείου.

Μόλις η ψυχή μου μπήκε στό σῶμα, ἀμέσως ἐνοιωσα ψύχρα ἰσχυρή. Απελευθέρωσα κάπως τήν πιεσμένη μέση μου, διπλώθηκα καί ἔσφιξα τά γόνατα μέ τά χέρια. Εκείνη τή στιγμή ἀνοιξαν τήν πόρτα του ψυγείου, καί ἔβαλαν μέσα κάποιον νεκρό. Ὄταν ἀναψαν τό φῶς, μέ εἶδαν πού ἦμουν μαζεμένη καί σκυμμένη, ἐνῶ συνήθως βάζουν ὅλους τούς νεκρούς ἀνάσκελα.

Οι νοσοκόμοι βλέποντάς με έτσι φοβήθηκαν, καί από τό φόβο σκόρπισαν. Γύρισαν σέ λίγο μαζί μέ δυό γιατρούς, πού αμέσως διέταξαν νά μέ βγάλουν έξω καί νά ζεσταθεί τό μυαλό μου μέ λάμπες ηλεκτρικές. Στό σώμα μου υπήρχαν οχτώ τομές από νέους γιατρούς, πού μάθαιναν καί έκαναν πειράματα. Δύο ώρες μετά τό ζέσταμα του κεφαλιού άνοιξα τά μάτια, καί μόλις μετά από δώδεκα ημέρες μίλησα.

* * *

Τό πρωί μου έφεραν τηγανίτες μέ βούτυρο καί καφέ, αλλά, επειδή ήταν ημέρα νηστείας, τούς είπα ότι δέν θέλω νά φάω. Οι νοσοκόμοι έφυγαν, αλλά όλοι στό νοσοκομείο άρχισαν νά μέ προσέχουν. Έρθαν οι γιατροί καί μέ ρώτησαν, γιατί δέν θέλω νά φάω.

Κι εγώ τούς απάντησα: «Καθήστε νά σας διηγηθώ, τί είδε η ψυχή μου. Όποιος δέν νηστεύει τίς μέρες της νηστείας, αυτός θά φάει πράγματα βρωμερά καί σιχαμερά. Γι' αυτό κι εγώ σήμερα δέν θά φάω, όπως καί σε όλες τίς νηστείες δέν θά αρτυθώ». Οι γιατροί από τήν έκπληξη τή μιά κοκκίνιζαν, τήν άλλη κιτρινίζαν, καί οι ασθενείς μέ άκουγαν προσεκτικά.

Έστερα συγκεντρώθηκαν πολλοί γιατροί, κι εγώ τούς είπα, ότι δέν μέ πονάει τίποτε πλέον. Τότε άρχισε νά έρχεται σέ μένα κόσμος πολύς, κι εγώ διηγόμουνα σέ όλους ό,τι είχε δει η ψυχή μου. Αλλά η αστυνομία άρχισε νά διώχνει τόν κόσμο, ενώ εμένα μέ μετέφεραν σέ άλλο νοσοκομείο. Εκεί ανάρρωσα τελείως, καί παρεκάλεσα τούς γιατρούς νά τακτοποιήσουν όσο τό δυνατόν νωρίτερα τίς τομές, πού είχαν κάνει πάνω μου οι φοιτητές.

* * *

Τότε μέ έβαλαν στό χειρουργικό τραπέζι καί, όταν οι γιατροί

άνοιξαν τήν κοιλιά μου, είπαν: «Γιατί χειρουργήσανε έναν άνθρωπο, πού είναι τελείως υγιής»; Εγώ τούς ρώτησα, ποιά είναι η αρρώστια μου; Κι αυτοί απάντησαν: «τά εντόσθιά σας είναι υγιή καί καθαρά, όπως του παιδιού». Τούς είπα: «τά μάτια μου ήταν δεμένα κατά τή διάρκεια της εγχείρισης, αλλά παρ' όλα αυτά είδα τό εσωτερικό μου, όταν η ψυχή μου είχε βγεί από τό σώμα καί στεκότανε ψηλά στό ταβάνι».

Έπειτα ήρθε καί ο γιατρός πού είχε κάνει τήν εγχείριση. Όταν μέ είδε από κοντά, είπε: «Πού είναι η αρρώστια της; Όλα της τά εντόσθια ήταν διαλυμένα, προσβεβλημένα από τόν καρκίνο, καί τώρα είναι τελείως καλά». Του απάντησα: «Ο Κύριος καί Θεός φανέρωσε τό έλεός του πάνω σέ μένα τήν αμαρτωλή, γιά νά ζήσω ακόμη καί νά μαρτυρήσω στους άλλους τα όσα είδα καί ό,τι μου συνέβη. ΕΚΕΙΝΟΣ, ο Κύριος καί Θεός πήρε ό,τι κατεστραμμένο ήταν μέσα μου, καί μου έδωσε καινούργια μέλη υγιή· αυτό σέ όλους θά τό διηγούμαι, ώσπου νά πεθάνω».

Ύστερα είπα στό γιατρό: «βλέπετε, πώς γελασθήκατε»; Κι εκείνος είπε: «μέσα σου δέν ήταν τίποτε υγιές». «Τί νομίζετε τώρα;» τόν ρώτησα εγώ. Εκείνος απάντησε: «σέ αναγέννησε ο Υπέρτατος». Τότε είπα: «αν πιστεύετε σ' Αυτόν, κάντε τό σταυρό σας καί παντρευτείτε στήν Εκκλησία. Αλλά ο γιατρός κοκκίνισε, επειδή ήταν Εβραΐος. Πρόσθεσα επίσης: «γίνου αρεστός στόν ΚΥΡΙΟ καί ΘΕΟ».

* * *

Έπειτα άφησα τό νοσοκομείο καί κάλεσα τόν Ιερέα, πού νωρίτερα κοροΐδευα καί του έκαμνα επιθέσεις αποκαλώντας τον χαραμοφάη. Του διηγήθηκα όλα όσα μου συνέβησαν, εξομολογήθηκα καί μετέλαβα των αγίων Μυστηρίων του Χριστού. Στή συνέχεια τόν κάλεσα κι ευλόγησε τό σπίτι μου, διότι ως τώρα

βασίλευε η μικρότητα, τό μεθύσι, η μάχη καί ο εμπαιγμός.

Τώρα εγώ η αμαρτωλή Κλαυδία, πού είμαι σαράντα χρόνων, μέ τή βοήθεια του Θεού καί της ουράνιας Βασίλισσας ζω χριστιανικά. Πηγαίνω τακτικά στήν Εκκλησία, στό Ναό του Θεού, καί ο Κύριος μέ βοηθάει. Έχω επισκέπτες από όλα τά μέρη του κόσμου, κι εγώ τούς διηγούμαι όλα όσα μου συνέβησαν, ό,τι είδα καί άκουσα. Μέ τή βοήθεια του Θεού τούς δέχομαι όλους καί τούς εξιστορώ, τί ήμouνα πρίν, ό,τι μου συνέβη, καί για ποιό λόγο είμαι τώρα πιστή.

Ας είναι δοξασμένος Κύριος ο Θεός! Όλους τούς συμβουλεύω, νά προσέχουνε πώς ζούνε, διότι πραγματικά υπάρχει άλλος κόσμος καί άλλη ζωή· ο καθένας θά δώσει λόγο για τά επί γης έργα του, καί ανάλογα με αυτά θά έχει πλήρως δίκαιη ανταμοιβή ή τιμωρία, καί μάλιστα αιώνια. Όλοι νά ζήτε κατά Θεόν καί χριστιανικά. Αμήν!

Ουστιγιουζίνα Κλαυδίγια Νικίτσινα

ΠΗΓΗ: <http://www.maximosathos.com/pia.htm>